

FAM PER ALS TREBALLADORS!

EXIGIM AUGMENT

DE SALARIS!

Donant un cop d'ull a la situació actual del nostre país constatem, per una banda, i a desgrat de l'aguditzada crisi econòmica, guanys fabulosos per a les grans Empreses i, per altra banda, fam i misèria, cada dia més accentuada, per als treballadors.

Citem uns quants exemples: Durant l'any 1948 la «Societat Electro-Química» de Flix realitzà un benefici de 9,3 milions de ptes, la «Mines i potasses de Síria S. A.» 9,1 milions, la «Fabra i Coats» 4,8 milions, la Unió Elèctrica de Catalunya S. A.» 5,3 milions. La «Societat General d'Aigües de Barcelona» porta realitzats, en el primer semestre d'enguany, 9 milions de ptes. de beneficis!

En canvi, els salaris dels treballadors no poden ésser més baixos. En el sector llaner de la indústria tèxtil hi ha especialistes que cobren 10'15 ptes. de salar-base diari i billaires que percebeixen 6'70 ptes. Al ram de la construcció un paleta de primera cobra de salari-base 19 ptes. i un peó 12. A la indústria metal·lúrgica, els salaris-base varien entre les 17'50 i 25 ptes.

Al camp, els salaris són igualment baixos. Un treballador agrícola guanya de 12 a 17 ptes. diàries.

En els comerços hi ha empleats que tenen un salari-base de 13 ptes. diàries i altres de 19'15 ptes.

I així en tots els sectors socials.

Com pot viure un obrer, un treballador agrícola, un empleat, sigui solter o casat, el qual per a menjar a de recórrer a l'estralló pagant el pa a 14 ptes. el quilo, l'arròs a 22 ptes. quilo, l'oli a 28 ptes. el litre, les patates a 3 i 5 ptes. quilo? Inútil dir que per molts números que facin no arribaran mai a lligar caps.

Es per aquest motiu que la LLUITA PER L'AUGMENT DE SALARIS, ha esdevingut, per a tots els treballadors, una necessitat de primer ordre.

(Passa a la pàg. 3)

BARCELONA — 1 de Novembre del 1949
Nº 97 — Preu: 0'50 ptes.

**MENTRESTANT EL POBLE
PASSA GANA**

El règim feixista de Franco és un règim terrorista. Per a sostenir-se no para d'augmentar el seu aparell repressiu i per tal d'evitar que, aquest, no se li esquerdi permet, a guàrdies civils, policies, etc., tota mena d'immoralitats i robatoris, donant-los els productes d'alimentació robats al poble perquè puguin estraperlejar.

Hi ha un exemple ben recent. En el mes d'octubre els nombrosos guàrdies de la Policia Armada de Barcelona han rebut, de llurs serveis d'Intendència, un lot amb els següents productes: 10 quilos de lleties, 10 d'arròs, 25 de patates, 3'5 de sucre, 1 de xocolata, 1 de pasta de sopa, 1 de bacallà, 5 de sigrons i 5 litres d'oli.

Això sense comptar els lots rebuts per la guàrdia civil, policia secreta, i allò que representen aquests lots multiplicats per l'enorme quantitat de guàrdies, oficials i caps que constitueixen l'immens aparell repressiu franquista.

Mentrestant els ciutadans barcelonins han hagut de passar amb un racionament de misèria i si han volgut omplir el plat s'han vist obligats a comprar a preus escandalosos, els productes que els guàrdies de la Policia Armada venen en les innombrables tendes «clandestines» de la nostra ciutat.

Denunciem les immoralitats franquistes! Protestem contra el racionament de misèria! Exigim més pa, més oli, més patates! Denunciem l'estraperlo fomentat, organitzat pel franco-falangisme!
UNIM-NOS I LLUITEM CONTRA EL FRANQUISME I PER LA REPUBLICA!

UN ALTRE ROBATORI

Una recent disposició del ministeri d'Obres Públiques franquista autoritza, a totes les companyies subministradores d'aigua, el poder establir un recàrrec del 8%, sobre totes les tarifes-base, a partir del mes d'octubre.

Heu's aci un altre robatori, car mentre el poble haurà de pagar més impostos, les companyies podran augmentar llurs beneficis. Recordem, per exemple, que la «Societat General d'Aigües de Barcelona», des del 1 de gener d'enguany fins el 31 de juliol ha tingut un benefici de més de 9 milions de pessetes i la «Companyia d'Aigües Potables» de València, en nou mesos, ha realitzat un benefici de 2,6 milions de ptes.

El franquisme, és el règim que protegeix les grans companyies, els capitalistes sense entranyes, i esclafa amb impostos a tot el poble.

Aquest, però, ha de respondre, arreu de Catalunya, negant-se a pagar el 8% de recàrrec ja que és un nou robatori a benefici dels grans capitalistes.

Es així com els comunistes entenem que s'ha de resoldre el problema religiós en la propera etapa de la Revolució democràtico-burguesa.

Dos aspectes fonamentals cal tenir en compte en analitzar la qüestió religiosa al nostre país: Primer: La complicitat dels jerarques de l'Església en la política de fam, misèria, terror i de guerra practicada pel franco-falangisme i Segon: L'existència d'un arrelat sentiment religiós en sectors del nostre poble, avui, descontents del franquisme.

D'ençà del primer dia de la sublevació feixista, els jerarques de l'Església, els Pla Deniel, Elio de Garay, Modrego, etc. -exceptuem homes dignes com el cardenal Vidal i Barraquer-, van donar tot llur suport al franquisme. Avui l'Església continua essent un dels pilars que aguanten les esquaterades bases on recolza el falangisme.

Els principis cristians, les encíclics condemnant les injustícies socials, han estat desades al recó de's trastos vells, quan ha calgut defensar els interessos de classe i de casta dels grans terratinents, capitalistes i financers, tradicionalment opressors i explotadors dels pobles hispànics.

Se'ns dirà que certs bisbes o cardenals han denunciat, en pastorals adreçades a llurs fidels, «les inhumanes i anticristianes desigualtats econòmiques». És cert. Però també ho és, el fet que totes aquestes crítiques consentides pel franquisme, no acusen l'únic responsable de la misèria del poble de les «desigualtats econòmiques»: EL REGIM DE CLASSE FRANQUISTA. Com també és cert que no n'hi ha prou en predicar sinó que cal donar l'exemple.

Allò que fan els jerarques eclesiàstics, en llurs pastorals, és cridar l'atenció dels governants, dels terratinents i capitalistes, sobre les conseqüències que pot provocar la misèria i l'explotació de les masses treballadores. És així com podem veure en els documents al·ludits frases com aquestes: «Si no poseu remei a la difícil situació econòmica de les masses, aquestes, es llançaran en els braços del comunisme i us anihilaran».

Es a dir, els alts dignataris de l'Església no els preocupa que els treballadors i tot el poble no mengin. Allò que els preocupa i temen és l'ACCIÓ de les masses treballadores contra llurs explotadors, l'acció per a no MORIR-SE DE GANA. I ho temen car: aben que l'acció de les masses és capaç -i ho serà-, d'acabar amb els explotadors i amb l'orgia vergonyant de riqueses robades al poble i en la qual viuen els jerarques de l'Església.

Per altra banda, i en la mateixa línia d'evitar que els treballadors -sobretot els menys avançats políticament-, es revoltin contra el règim franquista, els jerarques de l'Església, els dirigents feixistes d'Acció Catòlica, recomanen i prediquen la resignació, dient-los que els «mals terrenals» que pateixen actualment són necessaris per a guanyar un bon lloc en el «paraís celestial». Diuen, també, que «Deu ho ha manat així» i que «els obrers han de considerar el patró com un pare», que els mata de gana. En aquest sentit, Acció Catòlica, s'esforça per a penetrar en els Sindicats Verticals per tal de controlar i dirigir la classe obrera amb l'ànim de castrar la lluita

ta dels treballadors per llurs reivindicacions.

Clar que totes aquestes raons «espirituals», conformistes, no poden convèncer cap treballador -sigui o no catòlic-, davant la realitat dels salaris de fam, dels 150 grams de pa negre o dels crits de la mainada que demanen més menjar.

La complicitat dels jerarques de l'Església s'ha posat, igualment de relleu, en la política de terror franquista. CAP CARDENAL, BISBE O ARQUEBISBE HA DENUNCIAT ELS MILERS DE CRIMS COMESOS «per Déu i per la Patria!», pels bandits falangistes. Al contrari, monstres com els frares Laho, Millan i el degenerat F. Reñé s'han fet, a la Model de Barcelona, els còmplices i vils executors dels pitjors crims i de les tortures més salvatges contra lluitadors antifranquistes.

Els jerarques de l'Església tampoc no han denunciat ni denuncien la criminal política de guerra practicada pel franquisme. Els Pla Deniel, Elio, Modrego etc, foren partidaris de la «Divisió Blava» al costat de Hitler. I, avui, són partidaris de noves «Divisions Blaves», al costat de Truman, per a llançar-les contra la Unió Soviètica i les democràcies populars la guerra que els imperialistes ianquis preparen.

Cal, però, que l'actitud feixista dels bisbes i cardenals, de totes les jerarquies enllotades fins a la coroneta, en els crims, injustícies, immoralitats del franquisme, no ens faci oblidar allò que hem escrit al començar: l'existència, en el nostre país, de catòlics antifranquistes obrers, pagesos, empleats, mestres, intel·lectuals, etc., víctimes, com els no catòlics, de la política explotadora, de fam i de misèria, de terror i de guerra, del règim franquista i que combaten per enderrocar-lo.

No hem pogut constatar, per exemple, com obrers de la «Pirelli» o de la «Gassol», pagesos de Cervera o d'Alcanar, ciutadans de Vilanova de Geltrú i de Castellar, patriotes de Tarragona, sense distinció d'ideologia ni de religió, lluitaven UNITS en defensa d'una mateixa reivindicació, oposant-se a les requises, protestant contra el terror falangista o aplaudint «La Santa Espina»?

I és precisament aquesta UNITAT EN L'ACCIÓ ANTI-FRANQUISTA, fonamentalment la lluita unida dels obrers catòlics al costat dels comunistes, allò que volen impedir els jerarques de l'Església amb decrets d'excomulgació com el dictat recentment per Pius XII, l'home que considera el botxí Franco com «fill predilecte, el més volgut entre els Caps d'Estat del món»!

Tot això ens ha de menar a considerar i plantejar la solució del problema religiós sense sectarisme oportunisme, la qual cosa no vol dir que hagin de renunciar als nostres principis. Molt de compte, però, amb l'anticlericalisme demagògic faista!

Hem de guanyar per a la causa de la Pau i de la República tots els patriotes i antifranquistes sense deturar-nos en examinar si són o no creients. Hi ha catòlics-bords com Franco, i elements ateus, com els dirigents faistes, que també ho són.

En la nostra política unitària no podem excusar ningú que veritablement, sigui antifranquista, es mostri decidit a unir-se i a combatre, al costat i dirigit per la classe obrera, per enderrocar el franquisme, salvar Espanya dels horrors d'una nova guerra, a assegurar la sobirania del país, recobrar la República Democràtica i les llibertats nacionals de Catalunya.

Consolidació de la democràcia a Xina i Alemanya

Dos esdeveniments polítics de gran transcendència històrica s'han produït aquestes darreres setmanes: la proclamació de la República Popular xinesa presidida pel camarada Mao-Tse-Dung i l'establiment de la República Democràtica alemanya, de la qual n'és president el vell lluitador comunista W. Pieck.

La proclamació de la República Popular xinesa és la consolidació de les grans victòries assolides pels exèrcits de Liberació, per les masses populars xineses, dirigit des del glorios i heroic Partit Comunista. Xina, ja no tornarà a ésser mai més una colònia al servei dels imperialistes provocadors de guerra.

L'establiment de la República Democràtica alemanya és un cop seriós als plans bel·lics dels imperialistes ianquis, els quals pretenien i pretenen fer del territori alemany una plaça d'armes i els ciutadans esclaus dels imperialistes.

LA CAMPANYA D'AJUT A «TREBALL» ES UNA TASCA PERMANENT

Des de juny darrer, la Delegació del C. C. adreça a totes les organitzacions i militants del Partit una circular en la qual es donaven orientacions per a intensificar l'ajut a «TREBALL», mitjançant l'inici d'una nova campanya.

Els nostres militants s'han mobilitzat i a despit de les dificultats econòmiques, han recollit diners que han permès al nostre periòdic no sols el poder aparèixer regularment, sinó millorar-lo i assegurar la seva edició impresa.

Els nostres companys, plens d'abnegació i d'entusiasme en comprendre allò que significa el poder mantenir «TREBALL» en el seu lloc de combat contra el franquisme i per la República, han rivalitzat en llur tasca d'ajut. Rifetes, aportacions personals, recaptades entre els treballadors democràtics i antifranquistes, amics del nostre Partit i de la seva premsa, han estat les iniciatives que han proporcionat al periòdic els elements materials per a prosseguir la seva tasca.

Els comunistes som exigents en tota la nostra activitat. És per aquest motiu que avui, diem als nostres companys: **HEM DE FER NOUS ESFORÇOS PER AJUDAR «TREBALL»**. Arreu de Catalunya hi ha, encara, moltes possibilitats que no han estat aprofitades. L'estima cada dia més gran envers el nostre P. S. U. de C. i envers la política i la lluita dels comunistes, envers «TREBALL», cal capitalitzar-la; en aquest cas concret, per a obtenir noves aportacions d'ajut al periòdic.

La circular de juny ha d'ésser, un altre cop, estudiada i algunes de les iniciatives plantejades recordada i veïda de diaris vells, creació d'amics de «TREBALL», etc., dutes a la pràctica. Cada organització, cada militant ha de fixar-se una quantitat determinada a recollir i esforçar-se per arribar-hi.

Estem segurs que els nostres companys comprendran, com ho han comprès fins ara, la necessitat d'intensificar l'ajut a «TREBALL» i que, com en altres ocasions, es mobilitzaran, mobilitzant, també els nombrosos simpatitzants i amics, a tots aquells treballadors i antifranquistes que veuen en «TREBALL» el seu periòdic, llur guia i orientador en la lluita a mort que menen per a liquidar el règim explotador que ens oprimeix i per a recobrar la República democràtica i les llibertats de Catalunya.

dans alemanys la força de xoc en la guerra que preparen contra la U. R. S. S. i les democràcies populars.

No ho a-solfran car, com diu Stalin en el telegrama adreçat al President i al Cap del Govern de la República Democràtica alemanya: «L'existència d'una Alemanya pacífica i democràtica al costat de la pacífica Unió Soviètica exclou la possibilitat d'una nova guerra a Europa; la servitut dels països europeus als imperialistes mundials serà ja impossible».

Els treballadors catalans, tots els democràtics i antifranquistes, saludem el naixement de les Repúbliques Popular xinesa i la Democràtica alemanya, com un altre valuós afluït que menen els pobles hispànics, contra el franco-falangisme i els seus plans bel·lics, pel triomf de la República i de la Democràcia.

GUANYES PER A LES EMPRESES

(Ve de la pàg. 1)

Sota el franquisme no hi ha altre perspectiva que aquesta: **COMBATRE PER ASSOLIR AUGMENT DE SALARI O MORIR-SE DE GANA!**

Recentment, en diverses fàbriques de Catalunya, s'han dut a terme victorioses accions reivindicatives a les quals han participat milers de treballadors. Les Empreses s'han vist obligades a cedir, no de grat, si no per l'actitud UNIDA I COMBATIVA dels obrers.

Aquestes accions reivindicatives cal generalitzar-les arreu de Catalunya i centrar-les, fonamentalment, en exigir augment de salari.

En totes les fàbriques i tallers s'han de nomenar comissions d'obres que, permetent els enllaços sindicals, han de plantejar a les Empreses, als Sindicats Verticals, a la C. N. S., a la Magistratura del Treball, la necessitat d'augmentar els sous, els quals d'eneà de molt de temps són insuficients per a poder malviure.

Aquesta acció reivindicativa només pot tenir èxit tenim els exemples de les fàbriques de Mataró, Manresa, Barcelona, etc., si recolzem en la UNITAT i en la LLUITA DELS TREBALLADORS. Les Empreses i la C. N. S. es veuran obligades a cedir en el moment que **TOTS ELS TREBALLADORS** d'una fàbrica o taller **ES MANTINGUN UNITS I FERMS** en l'acció començada, i quan la reclamació d'augment de salari vagi acompanyada d'una baixa en la producció de plantes, etc., etc. **NO HI HA CAP VICTORIA SENSE LLUITA**. Això ho han de comprendre ben bé tots els treballadors.

En el curs de la nostra acció reivindicativa hem de desemascarar i aïllar els provocadors. Cal tenir en compte que els falangistes han tingut cura de posar en moltes Empreses elements que actuen al servei del patró o de la policia. Aquests elements reconeixen la passivitat o defensen posicions «ultra-revolucionàries» encaminades a trencar la UNITAT COMBATIVA dels treballadors. Pels correputs fa poc a la indústria tèxtil ens diuen que cal vigilar i no deixar-se caure en el parany de la provocació si es guanya la indústria.

En aquesta tasca de desemascarament dels provocadors com cal d'organitzar, orientar i dirigir la lluita de la classe obrera per l'augment de salari, els militants del Partit han d'anar a l'avantguarda.

ELS CORRESPONSALS DE «TREBALL» DIUEN:

«LA SANTA ESPINA» PROVOCA L'ENTUSIASME POPULAR

TARRAGONA.— El dia 25 de Setembre va celebrar-se en aquesta ciutat un concurs de sardanes al qual van prendre part nombrosos grups sardanístics d'arreu de Catalunya.

En el moment que totes les colles anaven a ballar la «sardana de germanor», la Cobla va fer sentir la música de «La Santa Espina», la bella sardana prohibida pels falangistes.

L'entusiasme i l'emoció patriòtica dels sardanistes i del nombros públic que assistia a la festa fou indescriptible. S'enlairaren els banderins de les «colles», els crits, visques i aplaudiments expressaven la joia en poder escoltar les estrofes d'una de les sardanes més estimades del nostre ric folclore nacional.

Tocar, públicament, «La Santa Espina», com s'ha fet a Tarragona, és una victòria més de les masses populars. És indiscutible que se'n poden assolir d'altres. Per això cal que els grups sardanístics, les masses corals, les Cobles, es mostrin plens d'audàcia i imposin, amb llur acció unida, que en totes les festes ressonin les notes de les cançons i danses prohibides pel règim falangista.

El sentiment nacional del nostre poble el franquisme no podrà matar-lo mai. Cada manifestació d'aquest sentiment, que la classe obrera i els comunistes a l'avantguarda, han d'esforçar-se en orientar i dirigir, serà un valuós ajut a la lluita general que els pobles d'Espanya meren per enderrocar el franco-falangisme, pel triomf de la República democràtica i de les llibertats nacionals de Catalunya Euzcadi i Galícia

LA CORRUPCIO A L'EXERCIT

MANRESA.— En el Batalló de Muntanya N° 5, de guarnició en aquesta ciutat, l'estraperlo i el robatori es practiquen a gran escala i d'una manera descarada pel Cap de la Intendència i pel seu ajudant.

Ambdós «pundonorosos» militars no sols roben i es vénen els pinsos de les cavalleries sinó que, dues vegades al mes, estraperlegen amb el 30% del menjar destinat als soldats.

Tant unes mercaderies com les altres son venudes per mitjà dels coneguts estraperlistes manresans Puigdellívol i la vídua López, molt ben relacionat amb la policia i sobretot amb el brigada de la guàrdia civil.

Es d'aquesta manera com l'oli que hauria d'anar a parar a les cuines dels soldats, es venut a la població a 25 ptes. el litre!

Mentrestant els pobres nois que fan la «mili» en aquell Batalló passen gana i si volen omplenar l'estómac han de demanar menjar a llurs famílies, les quals no sempre poden enviar allò que els demanen llurs fills.

Els soldats del Batalló de Muntanya N° 5, estretament units, han de protestar, exigir que s'acabi amb tant de lladronici, que siguin destituïts el Cap de la Intendència i el seu ajudant, han de demanar més menjar, negar-se a treballar o fer guàrdia amb el ventre buit.

Han de denunciar la corrupció d'aquests militars sense honor engreixats i protegits per un règim feixista al servei dels grans terratinents i capitalistes, al servei de la guerra imperialista.

EXIGIM MILLORS GARANTIES DE SEGURETAT EN EL TREBALL

BARCELONA.— El dia 30 de Setembre, a l'Empresa «Materials y Construcciones S. A.» (Casa Girona), va ocórrer un greu accident de treball que costà la vida a l'obrer Hermini Labrador Hurtado i causà ferides a dos altres obrers.

A principis d'Octubre dos nous accidents van ocasionar greus ferides a un paleta i a un altre treballador en explotar-li un dipòsit de carbur.

Hem de remarcar que, accidents d'aquesta mena, vénen produint-se als tallers de la «Girona» d'una manera alarmant i persistent.

Causes? Les males condicions de seguretat en que es veuen obligats a treballar els obrers de l'esmentada Empresa, els directores de la qual — jerarques falangistes —, es riuen de la vida i seguretat dels treballadors.

La Direcció de la «Girona» només li interessa una cosa: acumular milions i més milions a costa de la misèria i de la pròpia vida dels obrers. Matar-los de gana i matar-los, si pot, fent-los treballar sense la més petita garantia de seguretat.

Es l'aplicació de la «política social» preconitzada pel règim de classe franco-falangista.

Els obrers de la «Girona», veterans en les lluites contra llurs vils explotadors, han d'exigir — tots UNITS —, millors garanties de seguretat en el treball.

Quan se'ls mani una feina i, el lloc de treball no reuneixi les degudes condicions, han de negar-se a realitzar-la, han de plantejar-ho als enllaços sindicals exigint-los que prenguin les mesures que calguin. Han de desemmascarar a elements com el «rebenta-feines», Grau, còmplice i responsable d'alguns accidents recentment ocorreguts.

LLUITAR UNITS PER MILLORS CONDICIONS DE VIDA I DE TREBALL!

Es una tasca que els obrers de la «Girona» poden i han de dur a terme, amb els comunistes a l'avantguarda, segurs que, com en altres ocasions, assoliran èxits força positius.

Èxits que contribuïran a enderrocar el règim dels grans capitalistes i financers i a recobrar la República i la democràcia que assegurarà millors condicions de vida i de treball a la classe obrera i a tot el poble laboriós

NO LLIUREU ELS CUPUS

CERVERA.— La collita de blat d'enguany no arriba ni al 25% de la quantitat normal. I si es té en compte que el 75% va a mans dels grans propietaris, es comprendrà que els pagesos no tindran blat ni per a llurs necessitats familiars.

En aquestes condicions com pagar els cupus? Impossibile!, exclamen els pagesos de Cervera.

Exclamació que ha arribat a les orelles dels feixistes, els quals han començat a introduir el pànic entre la població. A finals d'agost, 10 lladres d'«Abastos», es presentaren a Cervera per tal d'efectuar el control del gra i requisar tot allò que podien trobar. Els registres duraren 4 dies, però sense cap resultat. Per tal de justificar llur acció repressiva, es d'«Abastos», van detenir els germans Saturni i Santiago Miquel, fariners, acusant-los de coses falses i que no van poder provar.

Els pagesos de Cervera, repetint les gestes de l'any passat, han de negar-se a lliurar els cupus. Els requisadors i altres bandolers han d'ésser foragitats a bastonades, sense cap mena de contemplació.

Amagueu el blat! No el lliureu als falangistes!